

41. SPLÁTKA

Klára Klocová

Za okny pomaloučku zapadalo slunce, když jsem se konečně s úlevným povzdechnutím usadil v křesle, na klíně talíř s obloženými chleby.

Den v práci byl až nezdravě dlouhý a k tomu, ta příšerná zpráva, kterou jen ta ve dveřích prohodila má žena.

„Zítra přijede maminka, tak tu zkus trochu uklidit, ano?“

Ještě teď mi z těch slov běhal mráz po zádech.

Potřásl jsem hlavou, abych takové myšlenky zaplašil. Ne, teď je čas na obložený chléb a knihu.

Zrovna jsem si zvedal k ústům první sousto, když v tom se mi na okraji zorného pole zahoupala malá černá tečka. S neblahým tušením jsem k ní pomalu, pomaličku zvedl hlavu.

Malý chlupatý pavouček se houpal na tenké pavučince jen pár centimetrů od mého chleba. Téměř hypnotizovaný jsem ho sledoval, jak se tam nevinně komíhá, doleva, doprava, doleva, doprava a po zády mi ledovými spáry přejížděla panika.

Nechápejte to špatně, nemám z pavouků strach. Ale představa, že mi to malé nohaté stvoření skončí v pootvřených ústech se mi vůbec nezamlouvala.

Chvilí jsem tam jen tak seděl a v duchu procházel všechny možnosti.

Mohl bych vstát, tím se ale vystavuji nebezpečí, že se pavouček utrhne a skončí někde na mě.

Nejlépe se mi jevila možnost začít ječet a doufat, že se pavouk vyplaší, ale při pomyšlení, jak sousedům vysvětluji svoji náhlou potřebu křiku mi bylo stydno.

Nakonec jsem se rozhodl zachovat se jako dospělý muž.

Pomaloučku jsem spustil krajíc chleba zpět na talíř a zvedl dlaně před obličej. Stačí jedno rychle tlesknutí a bude po všem.

Jen jeden pohyb.

Pavouček, nic netuše, se dál pohupoval na svém vláčénku.

Zhluboka jsem se nadechl.

Malé chlupaté nožičky se lehce komíhaly ze strany na stranu, jako by se snažil sám sebe radostně rozhoupat.

Pro jistotu jsem zavřel oči.

Jedno tlesknutí a pavouček bude na placku. Jeho malý, nedůležitý život skončí, abych se já, velký a inteligentní člověk mohl v pohodlí navečeřet.

Povzdechl jsem si, spustil dlaně a otevřel oči.

Pavouček se dál poklidně klinkal. Dokonce bych přísahal, že mě osmi korálovými očkami zvědavě pozoroval a čekal, co udělám.

„Neboj se, kamaráde. Jen pěkně zůstaň, kde jsi,“ zamumlal jsem.

Opatrně, abych nenarušil naše křehké příměří, jsem se natáhl pro hrnek. Pomalu jsem ho uchopil a vylil jeho obsah do nejbližší stojící květiny, v duchu doufaje, že má ráda zelený čaj.

Pak jsem hrnek zvedl, stoupal s ním výš a výš, až v něm zmizel pavouček i část jeho vláčka.

Naposledy jsem se nadechl a pak vršek hrnku rychle přiklopil dlaní.

Vyskočil jsem na nohy a jako šílenec běžel ke kuchyňskému oknu, v duchu si zakazujíc myslet na hemžící se nožičky, které mi tančili po dlani.

Než se mi povedlo okno loktem otevřít, byl jsem celý zbrocený potem. Prudce jsem ho rozrazil a rychle odhodil hrnek na parapet.

Chvilí se nic nedělo.

SPLÁTKA (KLÁRA KLOCOVÁ)

Děs mě zaplavil jako přívalová vlna. *Zůstal mi viset někde na ruce.*

Rychle jsem se prohlédl, ohmatal rukávy, pro jistotu i paže, nohavice, obličej...

„Děkuju, Jiříku, že jsi mě nerozmáčknu,“ ozval se tichý, pisklavý hlas.

Nevěřičně jsem sklopil zrak.

Na okenním parapetu seděl pavouček, nožky úhledně rozložené jako vějířek kolem kulatého tělíčka a klidně ke mně vzhlížel.

„Jednoho dne ti to splatím.“

A pak odlezl po zdi pryč.

Zůstal jsem stát jako opařený. Tohle se mi přece muselo jen zdát, ne? Nemohl jsem přece...

„Jiří, jsem doma!“ zaburácel domem hlas mé ženy.

Naposledy jsem se podíval k oknu.

Na parapetu leželo malá lesklé vlákno.

Otřásl jsem se.

Tu noc jsem toho mnoho nenaspal. A když už jsem usnul, zdály se mi sny o obřích pavoucích, kteří se mě ptali, zda budu ten chleba ještě jíst.

Proto mě nevzbudil ani první budík, ani druhý a ani ten třetí.

Když jsem se konečně probudil, bylo téměř půl desáté.

Rozespale jsem zamžoural na hodiny. Půl desáté. V deset má být ta velká porada...

Ta myšlenka byla jako studená sprcha.

Vskočil jsem na nohy. Tak jo, tak jo, nepanikař. Nejdřív oblečení.

Vrhl jsem se ke skříni a strhl první kus oblečení, který jsem našel.

Teď pracovní počítač.

Vrazil jsem nebohý elektrospotřebič do brašny. Brzy ho následovaly poznámky, propisky, telefon...

Klíče od auta.

Zarazil jsem se. Klíče od auta chyběly.

Znovu jsem proběhl všechna možná i nemožná místa, kam bych mohl klíče pohodit. Na stůl. Pod postel. Dokonce jsem se podíval i do myčky.

Nic.

Zoufale jsem se zadíval na hodiny.

Tříčtvrtě.

Zaklel jsem.

Už už jsem se chystal udělat další zuřivé pátrací kolečko, když v tom mi těsně vedle ucha zapískal tichý hlásek.

„Pomůžu ti, Jiříku.“

Leknutím jsem vyjekl, ucukl a ve spěchu zakopl o brašnu pracovních věcí.

Přede mnou visel ze stropu pavouček a jemně se komíhal ve vánku z otevřeného okna.

„Zachránil jsi mi život. Jsi velice šlechetný. Za to ti pomůžeme ty klíče najít.“

Nezmohl jsem se na víc než přikývnutí. Bylo naprosto absurdní, aby na mě ten pavouk mluvil a ještě víc, aby mi pomáhal najít ztracené klíče.

Pavouček se naposledy zaklínal a pak s nečekanou rychlostí vyšplhal po vlákénku ke stropu.

Chvilí se nic nedělo.

A pak se začali objevovat pavouci. Desítky a desítky pavouků všech tvarů a velikostí, od štíhlých johan po mohutné pokoutníky. Vylézaly zpoza nábytku, spouštěli se ze stropu a probíhali dveřmi.

Ani nevím jak, najednou jsem se krčil na stole, co nejdál od té hemžící se změti nožiček a buclatých zadečků a nevěřícně třeštil oči.

Podlaha pod množstvím hemžících se těl zčernala. Zčernal i nábytek, hemžil se koberec i záclony, lezavě se chvěly sklenice v otevřených skříňkách v kuchyni a moje milované křeslo vypadalo jako pokryté černým sametem.

Krčil jsem se na stole, ruce i nohy nacpané pod sebou, abych je uchránil před cupitáním chlupatých nožek. Před čím jsem se však nemohl ochránit byl ten zvuk.

Tichý, ale vytrvalý šelest.

Desítky, co desítky, snad celé stovky cupitajících nožek.

Tělem mi otřásaly vlny děsu, střídané náhlou touhou vyskočit a začít skákat, otřepávat se a ječet. *Tohle se neděje, tohle se přece nemůže dít*, opakoval jsem si v duchu, protože všechno bylo lepší než připustit si, že mám byt od podlahy po strop plný hemživých pavouků.

A všichni hledají ty klíče... Chtělo se mi hystericky zasmát, to by však znamenalo otevřít pusou, a to jsem nehodlal riskovat.

V tom jeden z pavouků hbitě vyběhl po noze stolu a stanul přímo před mýma doširoka rozevřenými očima.

Byl to ten největší pavouk, jakého jsem kdy viděl. Mohutné chlupaté tělo velikosti poloviny mého palce a široký vějíř silných nohou.

Zadřel jsem dech a pro jistotu ještě pevněji semkl ústa.

Pavouk popolezl blíž. Nohy měl široce rozprostřené, jako by se chystal skočit.

Čelo se mi orosilo studeným potem.

„Jiříku,“ ozvalo se mi kousek od ucha.

Nebyl jsem ochotný spustit z očí tu obrovskou bestii, a tak jsem, stále jedním okem hlídaje jeho chlupaté tělo, zašilhal doleva odkud jsem slyšel již dobře známý hlásek.

Pavouček seděl spokojeně na desce stolu a lehounce kýval kusadýlky.

„Byl jsi ke mně laskavý a my ti teď splníme tvé přání.“

Jendou nožkou kývl na obrovského pavouka.

Ten natáhl zadní pár nohou a začal jimi něco pomalu vytahovat. O chvíli později už ležely na stole moje klíče, omotané do lesklé pavučiny.

„Vezmi si je a náš dluh bude splacen.“

Pavouci se přestaly hemžit a všichni mě nehybně pozorovali. Vyčkávali.

Znepokojeně jsem polkl. Představa, že po mě celá ta obrovská černá masa skočí, pokud udělám něco špatně mi zatmívala před očima.

Pomaloučku jsem natáhl ruku. Pak jsem si to rozmyslel a pouze jedním nataženým ukazováčkem jsem se přiblížil k obrovskému pavoukovi, který stále seděl vedle mých klíčů, jako by šlo o nějakou trofej.

Hlavně... žádné... prudké... pohyby...

Pot se ze mě jen lil, když jsem se bříškem palce dotkl chladného plastu.

Nic se nestalo. Pavouci dál seděli na svých místech.

Opatrně jsem klíče došoupal po desce stolu k sobě. Byly lepkavé pavučinou, já je však, snažíc se nedávat na sobě znát ani stín znechucení, pevně sevřel v dlani. „Děkuju,“ zaskřehotal jsem sevřeným hrdlem.

Pavouček spokojeně poskočil, z čehož mi srdce vyletělo až do krku a přísahal bych, že jsem prodělal lehčí infarkt, a pak rychlostí blesku seběhl po stole dolů, přes koberec a na okenní parapet.

„Kdybys nás ještě potřeboval, Jiříku, víš, kde nás najít,“ zapískal ještě a pak zmizel.

Masa pavoučích těl se zavlnila a pak, jako by implodovala sama do sebe, se pavouci opět vytratili. Zůstal jsem skrčený na stole ještě hodnou chvíli poté, co poslední pavouk zaběhl za skříň. To, co jsem cítil se už dost dobře nedalo nazývat děsem.

Ti pavouci pavouků tu očividně *celou tu dobu* bydleli s námi a já o tom neměl sebemenší tušení. To samo o sobě bylo děsivé.

Mnohem horší však bylo, že teď jsem o nich věděl. A ať jsem se snažil být seberacionálnější, nedokázal jsem se zbavit plíživého pocitu, že mi jedna z těch příšerek leze po zádech.

Otřásl jsem se.

Ne, rozhodně a definitivně se stěhuji.

Z transu mě vytrhlo až zvonění telefonu.

Pomaličku jsem spustil nohy ze stolu a podvědomě sebou škubnul, když se však zem nezačal okamžitě hemžit pavouky, trochu mě to uklidnilo. Ale jenom trochu.

Telefon dál zuřivě vyzváněl.

Nespouštěje pátravý pohled z pokoje jsem se po něm natáhl. „Haló?“ Hlas se mi chvěl.

„Jiří, krucinál, kde jsi?! Porada začíná za pět minut!“ zaduněl z telefonu doběla rozžhavený hlas mého šéfa, jako by ke mně však doléhal z veliké dálky.

„Já... já asi dneska nepřijdu...“ hlesl jsem do telefonu.

„A to jako proč? Sakra, Jiří, tohle je důležitá...“

„Promiňte...“ zamumlal jsem a telefon položil.

Dům utichl.

Stále jsem měl však pocit, že někde v pozadí stále slyším šum desítky nožiček.

„Jiří, ta květina, kterou jsem ti dala k Vánocům nevypadá moc dobře.“

Tchýnin pronikavý, pisklavý hlas se mi zařezával do uší jako nůž.

Seděl jsem na krajíčku svého milovaného ušáku a trnul při každém pohybu. Byl jsem si téměř stoprocentně jistý, že alespoň pár pavouků zmizelo někde v jeho útrokách.

Tchýně mě sjela znechuceným pohledem, jako bych byl nějaký obzvlášť nechutný hmyz, a pak otočila svá malá, přimhouřená očka s příliš silnou vrstvou pudru k mé ženě. „Poslyš, Marie, kdy naposledy jsi mu řekla, ať tu kytku zalije? Dala jsem mu ji teprve před měsícem a už teď vypadá, že brzo pojde.“

V duchu jsem zaúpěl.

Tu kytku asi zabil ten včerejší čaj. Ten, kterým začala celá ta patálie s pavouky...

Znovu jsme se otřásl.

Má žena jen pokrčila rameny. Na rozdíl ode mě byla ke stížnostem své matky zcela imunní. „Já nevím, mami. Asi tak před týdnem.“

Tchýně našpulila silně přelíčené rty. „No, nevypadá tak. Určitě jsi to odflákl, Jiří.“

Moje jméno znělo z jejích úst jako kletba.

Zaťal jsem zuby.

Jak jen jsem nesnášel, když k nám maminka přijela. Ona si však svoje návštěvy očividně užívala a vychutnávala si každý okamžik, kdy mohla ukazovat, jak moc je nespokojené s dceřiným výběrem manžela.

„A Jiří, když už máš čas zabíjet květiny, mohl bys taky posekat trávník před domem. Je to hotová džungle,“ pokračovala maminka ve své tirádě.

Tohle bylo nad moje síly. Nejdřív ten ranní nájezd pavouků a teď tchýně a její výtky. Těžko říct, co bylo horší...

„Jo a Marie, dívala jsem se na ten strop na chodbě a měla bys říct Jiřímu, ať to konečně vymaluje. Je plný pavučin a ty víš, jak pavouky NESNÁŠÍM.“ Poslední slovo důrazně odhláskovala.

Tiše jsem si povzdechl. Tchýně byla rozhodně ta horší varianta. Pavouci byli sice děsiví, ale alespoň nenadávali. Když jsem nad tím tak přemýšlel, zatímco tchýně pokračoval ve výčtu všeho, co jsme podle ní zanedbal, vlastně byli celkem milí. Svým vlastním, nechutným způsobem.

Tchýně se ve svém křesle naklonila kupředu. Její brýle byly jako zaměřovač odstřelovací pušky.

„Už stokrát jsem ti Marie říkala, ať si Jiřího trochu vychováš. Vždyť ten sám nezvládne ani...“

Tělem mi projela vlna nečekaného adrenalinu. Vyskočil jsem na nohy, až se křeslo o několik centimetrů posunulo. „Jdu si pro čaj,“ zamumlal jsem a vypadl z obývacího pokoje.

Na zátylku jsem přitom cítil tchýnin vítězoslavný úsměšek.

Co neklidněji jsem došel do kuchyně, zavřel za sebou dveře a tam se znaveně opřel o kuchyňskou linku.

Možná bych ten nápad s přestěhováním mohl trochu uspišit. A pak se tchýni zapomenout zmínit, kam že jsme se to přestěhovali...

I přes zavřené dveře jsem ji jasně slyšel. „Říkala jsem ti, že ten chlap je nezmar. Měla sis vzít toho mladého doktora, jak jsem ti radila.“

Zaryl jsem prsty do linky. Jak rád bych té protivné ženské ukázal, zač je toho loket. Jak rád bych se jí pomstil za všechny ty trýznivé návštěvy a hlodavé poznámky a...

V tom se mi do mysli vloudil nápad.

Bláznivý, děsivý, ale až bolestivě lákavý nápad.

„Pavoučku,“ zašeptal jsem do ztichlé kuchyně.

Nic se nestalo.

Tělem mi projela vlna zklamání.

„Jak ti mohu pomoci, Jiříku?“ ozvalo se náhle vedle mého ucha.

Tentokrát jsem sebou neškubnul. Naopak, radostně jsem se usmál a obrátil se ke k pavoučkovi čelem. Vznášel se jen kousek od mého obličeje, osm oček zvědavě upřených do mých.

I na něj se lidé ušklíbali, i o něm říkali hrozné věci, přestože vlastně nic neudělal. Byl pro ně jen na obtíž. Jen něco nechutného, co musí milostivě přetrpět, když si to už jejich dcera přitáhla domů.

Náhle jsem s tím malým pavoučkem pocítil zvláštní sounáležitost. Jako bychom se oba dva v ten okamžik byli rovni.

„Potřeboval bych pomoci...“ řekl jsem tiše.

Pavouček mi bedlivě naslouchal. Když jsem skončil, lehýnce se na vlákénku zhoupnul. „Dobrá, Jiříku. Pomůžeme ti,“ řekl nakonec a rychle zmizel. Byl jsem si však téměř jistý, že se kusadýlky potutelně šklebil.

Opřel jsem se lokty o linku a zadíval se ven z okna.

Slunce právě zapadalo a barvilo oblohu do sytých odstínů zlaté a rudé.

Díval jsem se a počítal.

Jedna, dva, tři...

V tom se ozval příšerný jekot, panický vrískot a dupot zběsilé pádících nohou.

A taky šum. Šum stovky malých nožiček.

Spokojeně jsem zavřel oči a naslouchal té rajske hudbě. A na ten jeden malý okamžik jsem si sám připadal jako jeden z nich. Jako pavouk.